

Sygn. akt VI Ka 28/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Irena Linkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska SO Piotr Żywicki
Protokolant	sekr.sądowy Aneta Zembrzaska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013r.,

sprawy P. N. (1)

oskarżonego z art. 209 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowy Wydział Karny
w M.

z dnia 7 września 2012r., sygn. akt VII K 238/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala, iż oskarżony uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wynikającego z postanowienia Sądu Okręgowego w Elblągu V Wydział Cywilny Rodzinny do dnia 28 marca 2012 r.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 28 /13

UZASADNIENIE

P. N. (1) został oskarżony o to ,że :

I. w okresie od stycznia 2011 r. do 18 maja 2012 r. w M. , pow. O. ,woj. (...)- (...) uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz żony J. N. w ten sposób ,że nie płacił rat alimentacyjnych w wysokości po 500 złotych miesięcznie zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu V Wydział Cywilny

Rodzinny sygn. akt VC 1150/10, przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych , **tj. o czyn z art. 209§1 kk** ;

II. w dniu 23 maja 2010 r. w M., woj. (...) - (...) przywłaszczył mienie powierzone w postaci samochodu osobowego m-ki S. nr rej. (...) , znajdujący się we wspólności majątkowej z żoną J. N., o wartości 10.000 zł. czym działał na jej szkodę , **tj. o czyn z art. 284§2 kk**.

Sąd Rejonowy w Ostródzie Zamiejscowy Wydział VII Karny w M. wyrokiem z dnia 07 września 2012 r., sygn. akt VII K 238/12 uznał oskarżonego P. N. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 209§1 kk i za to na podstawie art.209§1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony został także uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art.284§2 kk i za to na podstawie art.284§2 kk skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art.86§1 kk połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i2 kk , art.70§1 pkt 1 kk i art. 73§1 kk wykonanie orzeczonej względem oskarżonego P. N. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat i oddano go w tym czasie pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 46§1 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny i zobowiązano go do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej J. N. kwoty 12.000 zł. tytułem naprawienia szkody.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych od ponoszenia których zwolniono oskarżonego w całości.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył oskarżony P. N. (1) zarzucając wyrokowi temu :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu ,że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów kwalifikowanych z art.209§1 kk i art.284§2 kk;
2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne uznanie ,iż istnienie prawomocny wyrok zasadzający alimenty na rzecz pokrzywdzonej J. N. ;
3. obrazę przepisów postępowania ,mających wpływ na treść orzeczenia ,poprzez naruszenie art.4 ,art.5§2 oraz art. 7 kpk , a także niezastosowanie art.172 kpk w obliczu wynikłych w trakcie postępowania sprzeczności.

Podnosząc niniejsze zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego P. N. (1) jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy ,iż Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób w miarę wyczerpujący, a zgromadzone i ujawnione dowody poddał właściwej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski co do winy oskarżonego P. N. (1) w zakresie przypisanych mu przestępstw ,kwalifikacji prawnej jego zachowań pod skazane przepisy ustawy karnej ,a także wymiaru kar jednostkowych jak i kary łącznej .

W ocenie Sądu odwoławczego za bezpodstawny należało uznać zarzut podniesiony w apelacji oskarżonego polegający na zaniechaniu przeprowadzenia przez Sąd orzekający konfrontacji celem wyjaśnienia „wynikłych w trakcie postępowania sprzeczności”. Wskazać należy skarżącemu ,iż wymieniony w zarzucie apelacji przepis art.172 kpk nie nakłada na organ procesowy żadnego obowiązku. Daje jedynie podstawę przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy osobami przesłuchiwanymi , a także określa sytuację , w której jest ona niedopuszczalna . Konfrontacja jest zatem

czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych.

W nawiązaniu do podniesionego zarzutu wskazać należy, iż w uzasadnieniu apelacji nie przedstawiono argumentacji na wykazanie zasadności tego zarzutu, a szczególnie wykazującej, iż przeprowadzenie określonych konfrontacji przyczyniłoby się do dokonania odmiennych od poczynionych ustaleń faktycznych.

Natomiast zdaniem Sądu Okręgowego dla poczynienia pełnych ustaleń faktycznych niezbędne wyłącznie było przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Okręgowego w Elblągu Wydział Cywilny Rodzinny sygn. akt VC 1150/10 z powództwa P. N. (1) o rozwód, co też uczynił Sąd odwoławczy.

Według Sądu odwoławczego za nieuzasadnione należało również uznać podniesione przez oskarżonego zarzuty obrazy prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 4 kpk, art. 5§2 kpk i art. 7 kpk. Przepis art. 4 kpk wyraża zasadę obiektywizmu, rozumianą jako dyrektywę, zgodnie z którą organy procesowe powinny zachować obiektywny stosunek do sprawy i stron. Norma ta jest jedynie dyrektywą ogólną postępowania i określa sposób w jaki powinny procedować organy prowadzące postępowanie karne. Przestrzeganie zasady bezstronności gwarantowane jest natomiast w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich naruszenia może uzasadniać zarzuty apelacyjne. Z tych względów przedmiotem ewentualnych uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Zatem zarzut obrazy art. 4 kpk podniesiony przez oskarżonego, podobnie zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji. Stanowisko to jest wyrazem przyjęcia i podzielenia przez Sąd Okręgowy konsekwentnej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, zapoczątkowanej jeszcze pod rządami poprzedniego kodeksu postępowania karnego. (wyrok SN z dnia 25.01.1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971 r., z. 7-8, poz. 117, postanowienie SN z dnia 28.12.2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623, postanowienie SN z dnia 13.05.2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913, postanowienie SN z dnia 08.04.2003 r., V KKN 229/).

Za bezpodstawny należało także uznać podniesiony w apelacji oskarżonego zarzut obrazy art. 5§2 kpk, gdyż nie można zasadnie go stawiać podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości, które zgłasza strona, a jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i czy wobec braku możliwości ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne, zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też na przykład dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom świadka, nie można mówić o naruszeniu zasady wyrażonej w art. 5§2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 kpk, lub też ewentualnie przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenie w sferę dowolności ocen. (wyrok SN z 11.10.2002 r., V KKN 251/01, Prok. i Pr. 2003/11/5).

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji w wyniku dokonanej swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że brak jest w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów nie dających się usunąć wątpliwości i w oparciu o tę ocenę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, za wyjątkiem końcowego okresu niealimentacji i wykazał w sposób niebudzący wątpliwości winę oskarżonego P. N. (1).

Natomiast przechodząc do zarzutu naruszenia art. 7 kpk należy wskazać, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną wyżej wymienionego przepisu, jeżeli tylko jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. W ocenie Sądu odwoławczego, skarżący nie wykazał w wywiedzionej apelacji, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został dotrzymany, a w związku z tym i zarzut obrazy art. 7 kpk nie mógł w realiach

przedmiotowej sprawy zostać uznany za uzasadniony, a w konsekwencji skutkować uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów. Należy dodać, iż to, że w sprawie tej Sąd Rejonowy ocenił poszczególne dowody pod kątem ich wiarygodności nie w taki sposób, jak wskazuje autor apelacji, wcale nie oznacza, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguł wyrażonych w wyżej powołanym przepisie.

Sąd Rejonowy, dokonując ustaleń faktycznych dotyczących uporczywego uchylania się przez oskarżonego P. N. (1) od płacenia rat alimentacyjnych na rzecz swojej żony J. N. wskutek czego wymieniona była narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, zasadnie posłużył się dowodami osobowymi w postaci zeznań świadków, a w szczególności zeznaniami pokrzywdzonej J. N.. Wymieniona przesłuchiwana na różnych etapach prowadzonych postępowań złożyła konsekwentne i znajdujące potwierdzenie w innych dowodach zeznania podając, iż od marca 2010 r. oskarżony pozostawił ją wraz z dwojgiem małoletnich dzieci i zamieszkał z inną kobietą. Pokrzywdzona znalazła się w bardzo trudnej sytuacji materialnej albowiem nie pracowała zawodowo, a zajmowała się wychowaniem dzieci i prowadzeniem domu. Trudną sytuację, materialno-bytową J. N. pogłębiała ciężka choroba na którą zapadła w 2009 r. Brak środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych w tym na koszty leczenia spowodowały, że pokrzywdzona wniosła pozew o zasądzenie od oskarżonego na jej rzecz rat alimentacyjnych. Niniejsze okoliczności zostały potwierdzone zeznaniami świadków, a mianowicie J. W., M. W. (1), częściowo zeznaniami M. W. (2), a nadto dokumentacją zawartą w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Elblągu, sygn. akt V C 1150/10.

Podkreślić należy, iż Sąd Okręgowy w Elblągu V Wydział Cywilny Rodzinny wydając postanowienie w sprawie VC 1150/10 o udzieleniu J. N. zabezpieczenia na czas trwania rozvodu i zasądzeniu alimentów od P. N. (1) na jej rzecz w kwocie 500 zł., poczynając od 5 stycznia 2011 r. dogłębnie zbadał sytuację materialną stron i uznał, że P. N. (1) jest w stanie uiszczać zasądzoną wyżej kwotę na rzecz swojej żony mającej ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji.

Powyższa ocena przedstawiona w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w Elblągu V Wydział Cywilny Rodzinny, sygn. akt V C 1150/10 została w pełni zaaprobowana przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który postanowieniem z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. akt I ACz 50/12 po rozpoznaniu zażalenia P. N. (1) oddalił zażalenie.

Nadmienić należy, że oskarżony w składanych wyjaśnieniach nie przeczył, iż faktycznie nie płacił rat alimentacyjnych na rzecz żony J. N., przy czym zakwestionował on, że jego zachowanie nosiło znamiona uporczywości. Według wyjaśnień oskarżonego on także znalazł się w niekorzystnej sytuacji materialnej i nie był w stanie wywiązywać się z nałożonego nań obowiązku alimentacyjnego.

Sąd I instancji uznając, iż oskarżony P. N. (1) zaniechaniem swoim wyczerpał wszystkie znamiona występku z art. 209§1 kk, w tym znamię uporczywości, zważył zarówno na treść wyjaśnień oskarżonego jak też na przedłożoną przez niego dokumentację.

W ocenie Sądu odwoławczego, oskarżony P. N. (1) posiadał realne możliwości płacenia rat alimentacyjnych na rzecz żony - J. N.. Jak wynika z zebranych dowodów wymieniony prowadził działalność gospodarczą, która pozwalała mu na zapewnienie godziwej egzystencji całej rodzinie, a następnie zatrudnił się w zakładzie swojego brata - P. N. (2). Oskarżony, zważywszy na wiek oraz posiadany zawód posiadał nieograniczone możliwości zarobkowania, tym bardziej, że nie ponosił on kosztów związanych z własnym utrzymaniem ponieważ pozostawał na utrzymaniu innych osób.

Niniejsze stanowisko jest całkowicie zbieżne z oceną wyrażoną przez Sąd Okręgowy w Elblągu w sprawie sygn. akt VC 1150/10 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku sygn. akt I ACz 50/12.

Nadmienić należy, że podzielenie przez Sąd Rejonowy, a w konsekwencji i przez Sąd odwoławczy stanowisk wyrażonych przez wyżej wymienione Sądy nie narusza zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów zawartej w art. 8 §1 kpk, tym bardziej, że §2 wymienionego przepisu stanowi, że prawomocne rozstrzygnięcie sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.

Odnosząc się natomiast do podniesionego w apelacji zarzutu, iż według skarżącego nie istniał prawomocny wyrok zobowiązujący go do płacenia rat alimentacyjnych na rzecz pokrzywdzonej J. N., wskazać należy, iż obowiązek alimentacyjny wynikał wyraźnie z postanowienia Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt VC 1150/10. Wszelkie w tym zakresie wątpliwości skarżącego przedstawione w uzasadnieniu apelacji odnośnie istnienia podstawy prawnej ciążyącego na nim obowiązku alimentacyjnego jednoznacznie powinna wyjaśnić treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1993 r., I KZP 4/93. Sąd Najwyższy w powołanej uchwale stwierdził, że orzeczenie sądu o zabezpieczeniu roszczeń alimentacyjnych jest orzeczeniem, w którym „stwierdzono” obowiązek łożenia na utrzymanie, w rozumieniu art.186§2 kk.

Nadto zasadnym też będzie w związku z treścią apelacji wskazać skarżącemu także treść innej uchwały Sądu Najwyższego, a mianowicie uchwały z dnia 20 października 2010 r., III CZP 59/10 (OSNC 2011, nr 5, poz. 52). W uchwale tej Sąd Najwyższy przyjął, że świadczenie uiszczane na podstawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia zobowiązującego do łożenia na rzecz małżonka kosztów utrzymania rodziny nie podlega zwrotowi jako świadczenie nienależne w razie prawomocnego oddalenia w wyroku rozwodowym jego żądania zasądzenia alimentów na podstawie art.60 k.r.o. W jej uzasadnieniu podkreślono, że tego rodzaju postanowienie, wydawane na podstawie art. 27 k.r.o rozstrzyga ostatecznie na czas trwania procesu o obowiązku ponoszenia kosztów utrzymania rodziny i odrywa się od wyroku kończącego sprawę o rozwód.

Zatem w ocenie Sądu odwoławczego oskarżony bezspornie był zobowiązany do płacenia rat alimentacyjnych na rzecz J. N. na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Elblągu, sygn. akt VC 1150/10. Zgodnie z niniejszym postanowieniem okres płacenia alimentów Sąd ustalił poczynając od 5 stycznia 2011 r. Natomiast ustanie niniejszego obowiązku wyraźnie określa data wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku - Wydział I Cywilny w sprawie sygn. akt I ACa 942/11, to jest dzień 28 marzec 2012 r. Mocą niniejszego wyroku, po rozpoznaniu apelacji P. N. (1), został utrzymany w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 19 kwietnia 2011 r., sygn. akt VC 1150/10 oddalający powództwo P. N. (1) przeciwko J. N. o rozwód.

Sąd Okręgowy, co wskazano już we wcześniejszych wywodach, próbuje w pełni również ustalenia Sądu I instancji odnośnie zasadności przypisania oskarżonemu P. N. (1) popełnienia czynu z art. 284§2 kk.

Nadmienić wyłącznie należy, iż oskarżony nie negował faktu sprzedaży samochodu osobowego marki S. nr rej. (...) stanowiącego ich wspólną własność. Okoliczność ta wynika także z innych wskazanych przez Sąd Rejonowy dowodów, a mianowicie z zeznań pokrzywdzonej J. N. jak też z umowy kupna-sprzedaży. Jednakże według skarżącego dokonanie wyłącznie przez niego sprzedaży pojazdu i przeznaczenie uzyskanej ze sprzedaży kwoty na prowadzenie działalności gospodarczej i utrzymanie rodziny stanowi o bezpodstawności przypisania mu czynu z art.284§2 kk.

W ocenie Sądu odwoławczego wywody skarżącego nie zasługują na uwzględnienie albowiem oparte zostały wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego, które nie zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne. Zgoła odmienne w tym zakresie były zeznania pokrzywdzonej. Wymieniona stwierdziła, iż po sprzedaży samochodu stanowiącego ich wspólną własność nie uzyskała od oskarżonego „nawet złotówki” pomimo, że zwracała się do niego z prośbą o przekazanie jej połowy uzyskanej kwoty, które zamierzała przeznaczyć na utrzymanie dzieci. Podkreślić też należy, iż w tym okresie oskarżony nie zamieszkiwał wspólnie z rodziną albowiem pozostawał w związku z M. W. (2).

Zatem słusznie Sąd Rejonowy uznał oskarżonego winnym popełnienia czynu z art.284§2 kk albowiem dokonał on sprzedaży pojazdu stanowiącego majątek wspólny z pokrzywdzonym J. N. i z jednoczesną korzyścią dla siebie.

Reasumując Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia oraz nie naruszył prawa materialnego ani przepisów postępowania, a kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i brak jest podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W konsekwencji należy stwierdzić ,że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne za wyjątkiem końcowego okresu czynu z art.209§1 kk i podstawy ciężącego na oskarżonym obowiązku alimentacyjnego omyłkowego określonego wyrokiem , a nie prawidłowo postanowieniem . Sąd I instancji dokonał także prawidłowej subsumcji prawnej zachowań oskarżonego P. N. (1) , to jest przyjął prawidłową kwalifikację prawną uznając ,iż dopuścił się on czynów z art. 209§1 kk i art. 284§2 kk.

Sąd Okręgowy także w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu P. N. (1) za przypisane mu czyny jak również kary łącznej. Według Sądu odwoławczego , przy wymiarze kar jednostkowych Sąd orzekający wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów zasługuje na jej podzielenie ponieważ uwzględnia wszystkie elementy o których stanowi art.115§2 kk. Za trafną należało także uznać zastosowaną przez Sąd I instancji zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Wymierzenie oskarżonemu za przypisane mu czyny kary w wymiarze po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności nie uzasadnia w żadnej sposób twierdzenia o rażącej niewspółmierności kary .

Według Sądu odwoławczego faktycznie istniały wszelkie podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności.

Należy przyznać rację skarżącemu ,iż odnośnie skazania go wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie sygn. akt VII K 599/03 za czyn z art. 177§1 kk nastąpiło zatarcie skazania . Jednakże przyjęcie przez Sąd I instancji ,iż oskarżony był karany sędownie , nie miało znaczącego wpływu na dokonanie przez ten Sąd pozytywnej prognozy kryminalistycznej wobec oskarżonego i orzeczenia kary o charakterze probacyjnym.

Nadto w ocenie Sądu odwoławczego w związku ze złożonym przez pokrzywdzoną wnioskiem naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami , Sąd słusznie na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz J. N. kwoty 12.000 zł.

Tak orzeczona kara powinna , zdaniem Sądu odwoławczego, spełnić wyznaczone jej cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej , a nade wszystko w zakresie prewencji indywidualnej.

W związku z wyżej przedstawionym stanowiskiem , Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1 i §2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób ,iż ustalił że oskarżony uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wynikającego z postanowienia Sądu Okręgowego w Elblągu V Wydział Cywilny Rodzinny do dnia 28 marca 2012 r. W pozostałej części wyrok jako słuszny utrzymał w mocy nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego P. N. (1).

Zważywszy na sytuację materialną oskarżonego P. N. (1) , Sąd Okręgowy na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., poz.223 ze zm.) zwolnił wymienionego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.